

og Anerkendelse. I saa Henseende tror jeg, at det ærede Medlem vil kunne være noget beroliget. Det samme ærede Medlem talte om, at man her i dette Ting altid gik imod fattige Folks Interesser, og at man ikke var human over for dem i nogen Henseende. Det forekommer mig dog, at det ikke er berettiget, saaledes ubetinget at sige dette. De Udtalelser, som faldt fra Flertallets Side vedrørende Lovforslaget om Skolebespisning, som vi have haft til Behandling i dette Møde, vise dog tydelig nok Tilbøjelighed til at være liberal mod fattige og mindre velstillede, og de Ændringsforslag, der ere stillede af Flertallet i denne Sag, gaa jo ogsaa i Retning af at gøre Indrømmelser over for det ærede Medlems Ønske. De indeholde næsten alle Indrømmelser, undtagen paa et Punkt, med Hensyn til Værdighedsbetingelsen, og der tror man sikkert at være i Overensstemmelse med Lovens Mening. Det samme ærede Medlem talte om, at det er saa vanskeligt med Skønnet, men Loven er i det hele paa saa mange Punkter baseret paa Skøn. Skønnet med Hensyn til, om vedkommende fører et forargeligt Liv, vil ikke være vanskeligere end nu, da der skal skønnes om, hvorvidt Trangen er begrundet i vedkommendes uordentlige Levned, i hvilket Fald Alderdomsunderstøttelsen skal nægtes. Det samme ærede Medlem talte, som om Flertallet absolut vilde gaa over fra Alderdomsunderstøttelsesloven til en Alderdomsforsikring for derved at komme bort fra de nugældende Bestemmelser. Men Flertallet tager jo ikke noget som helst Standpunkt til dette Spørgsmaal. Flertallet ønsker kun og finder, der er al Grund til at faa det nøje overvejet, hvad der vel vil kunne være saa meget mere Anledning til, som man i Norge, hvad der vil være bekendt, i en nedsat Kommission for ikke længe siden er kommen til det Resultat, at det vil være en meget plausibel og anbefalelig Vej gennem en Forsikring at komme til en Alderdoms- og Invaliditetsforsørgelse for trængende. Jeg skal i øvrigt ikke opholde Tinget længere.

Andersen: Jeg ønsker at gøre en Bemærkning til den ærede Ordfører. Han mente, at jeg havde misforstaaet Flertallets Ændringsforslag under Nr. 1, naar jeg opfattede det saaledes, at det skulde kunne foraarsage meget indgaaende Undersøgelser med Hensyn til vedkommende Ansøgers Forhold over for Værdighedsbestemmelserne. I denne Opfattelse tror jeg vedblivende, at

jeg har Ret, idet Ændringsforslaget jo gaar ud paa, at den paagældendes Forhold i de sidste 10 Aar — og det gælder jo ogsaa for Værdighedsbetingelserne — skal have været saadan og saadan. Men hvorledes skal en kommunal Autoritet, særlig i en By som Kjøbenhavn, komme til Kundskab om, hvorledes en Ansøger har opført sig i de sidste 10 Aar, undtagen igennem Undersøgelse eller ved Hjælp af Angivere? Undersøgelse vil man altsaa ikke kunne undgaa, naar man fastholder disse Værdighedsbestemmelser, og særlig ikke i en stor By. Hvorledes Forholdene ere ude paa Landet og i Smaabyer, skal jeg ikke udtale mig om. Det ærede Medlem mente endvidere, at jeg ikke havde Ret i mine Udtalelser om den Maade, hvorpaa humane Krav, som bleve fremførte her i Tinget, bleve modtagne, og henviste saaledes til den efter hans Mening sympatetiske Modtagelse, som Loven om Skolebespisning fik. Jeg vil indrømme, at det kan se ud, som om det fik en sympatetisk Modtagelse, men jeg maa dog dertil bemærke, at den ærede Ordfører jo knyttede en Betingelse til Loven om Skolebespisning, som skulde gaa ud paa at indskrænke den Ret, som for Tiden eksisterer i Kommuner som Kjøbenhavn med Hensyn til Bevillinger til det nævnte Øjemed. Naar man knytter den Slags Betingelser til en saa lille Reform som Skolebespisningen, taber den ganske sin Betydning, og saa giver jeg ikke meget for den Sympati, som vises.

Ordføreren (Johnsen): Jeg skal selvfølgelig ikke nu komme ind paa Skolebespisning. Jeg vil kun sige til det ærede Medlem med Hensyn til den Undersøgelse, som skal finde Sted, at den ikke kan antages at blive af nogen særlig indgaaende Karakter, og i alt Fald ikke skal finde Sted yderligere, end efter den gældende Lov. Det ærede Medlem har maaske ikke bemærket, hvad jeg før nævnte og som jo i øvrigt fremgaar af Ændringsforslaget, at det, som Vægten lægges paa, er, om vedkommendes uordentlige Levned vækker Forargelse i det almindelige Omdømme, det er ikke, om det *har valet* Forargelse, thi naar vedkommende har forbedret sig, vil det ikke kunne siges, at hans Levned vækker Forargelse.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Jeg skal bemærke, at det er meddelt mig, at Udvalgets Mindre-